

İzler

– MustafaSakarya · 14 Ocak 2013

Nedenini bilmiyorum ama son günlerde işlerimiz oldukça bozulmuştu. Oysa üniversiteyi bitirip, babamın toptan tuhafiyeye satışı yapan dükkanını devir alırken ne hayallerim vardı! Babam dört gözle beklemişti okulu bitirmemi ve işi üstlenmemi. Evet, okulun ardından dükkanı devir almıştım. Ayrıca dükkanı yeni baştan dekor etmiş, mal çeşidini de arttırmıştım. Ona rağmen işlerimiz her geçen gün daha da düşmeye başlamıştı. Ve bu düşüş nedense tam da benim geldiğim döneme denk gelmişti. İşin kötü tarafı aynı iş hanında bizden başka yine toptan tuhafiyeye iş yapanlarda vardı ama onlarda bu kadar düşüş yaşanmıyordu.

Ertesi sabah işe gelirken canım gene sıkındı. Kafamda bir sürü cevapsız soru vardı. Acaba işler neden azalıyordu. Daha ne yapmam lazımdı bilmiyorum. Neredeyse işi bırakma, ya da devretme safhasına gelmiştim. Babam bana güvendiği için dükkana gelmiyordu ve ben onun yüzünü kara çıkardığım için çok mahcubtum. Dükkan da iş olmaması için aslında hiç bir neden yoktu! Hani fiyatlarımızda diğer toptancılarla aynıydı belki de aşağı. Üstelik ben de üniversite bitirmiş , yabancı dili olan birisiydim.Yani donanımım iyiydi. Peki o zaman eksik olan neydi? Dükkanımız da işlek bir yerdedi. Burası İstanbul, Laleli' deki Sırça Handı. Oldukça büyük ve eski bu hana yurdun her yerinden insanlar toptan mal almaya geliyordu.

Öğleye doğru ben dükkanda bir kaç çalışanla birlikte beraber rafları düzeltiyorduk. O sırada kapıdan içeri bizim hanın çaycısı Selman, yanında yaşlı bir amcayla içeri girdi.

"Ümit abi kolay gelsin" dedi bana gülümseyerek.

"Sağolasın Selman, buyur, hayırdır." dedim.

"Bu benim, Tahir amcam.Yengem memleketten bir iğne sipariş etmiş de sende varsa bir yardımcı olur musun? Ocakta kimse yok ben aşağı iniyorum" dedi telaşla ve amcasını dükkanda bırakıp gitti. Tahir amca bana tebessümle bakıyor, yardımcı olmamı bekliyordu. O an " Altı üstü bir iğne mi diye geçirdim" içimden isteksizce. Kim uğraşacaktı şimdi bu ihtiyarın alacağı bir iğneyle. Yanımda çalışan çocukları çağırdım. "Şu amcaya bir iğne verin" dedim Sonra da başka işlere baktım.

Bir süre sonra Tahir amca yanıma gelip" Peki evladım size kolay gelsin; aradığım iğne sizde yok galiba" deyip gitti. Bende "Öyle mi? Peki" dedim. Yine aynı umursamazlıkla. Fakat bir şey dikkatimi çekti o sırada! Bizim dükkandan çıkan Tahir amca karşımadaki dükkana girdi. Oradan bir şey satın aldı ve parasını ödeyip çıktı. "Allah Allah!" dedim kendi kendime. "Bu yaşlı amca bizde neyi bulmuştu da karşıdan aldı !" Dayanamadım karşı dükkana gittim . Zaten arkadaşım. Belli etmeden sordum. "Az

önceki ihtiyar, bizim çaycı Selman'ın amcasıymış. Hayırdır! Bir şeyler aldı senden galiba" Arkadaşım da "Evet" dedi. "Bir iğne aldı sadece." İşte o an çok şaşırılmış, birazda kızmıştım Tahir amcaya, hani önce bana gelipte benden almadı diye. Yüzüm kızarmış bir şekilde ve sanki öylesine soruyormuşum gibi arkadaşşıma "Hangi iğne" dedim. Gösterdiğindeyse iyice bozulmuşum. Çünkü gösterdiği iğneyi ben de Tahir amcaya göstermişim.

O akşam eve canım sıkkın bir şekilde gelmiş, yemekten sonrada mutfakta düşünüyordum. İşler böyle giderse dükkkanı kapatmam an meselesiydi artık. İşte bu sırada aklıma Selman'ın bugün dükkkana gelen amcası geldi! Fiyatı bende daha ucuz olmasına rağmen iğneyi benden almamıştı. Bir iğne....Evet, sadece bir iğne...Yoksa benim için ilahi bir mesaj mıydı bu küçücük iğne? Bu işareti mi anlayıp, takip etmeliydim. Belki küçük bu iğne de yatıyordu çektiğim bütün sıkıntıların cevabı!

Bu sabah işe geldiğimde ilk işim Selman'ın çay ocağına gitmek oldu.

"Ne haber Selman" dedim.

"İyidir abi. Hayrola! Sen buraya pek gelmezdin!" dedi şaşkınlıkla.

"Niye gelmeyeceğim burası yasak mı bize? Neyse senin şu amcan var ya.. Hani dün bizim işyerine getirdiğin. O buralarda mı ona bir şey soracağım.?"

"Bir şey mi soracaksın..Hayırdır abi! Ne oldu ki! Bir şey mi var yoksa?" diye sordu şüphelenerek.

"Yok yok.. Kötü bir şey yokta. Ona küçük bir şey soracaktım. Peki bugün senin yanına gelir mi?"

"Hayır abi gelmez. Ne bugün ne de yarın....! Dün akşam memlekete gitti amcam."

"Memlekete mi?" diye sordum, belli etmediğim bir hayal kırıklığıyla.

"Evet." dedi Selman yine aynı şaşkın bakışlarla

İşte şimdi canım çok sıkılmıştı. Tahir amcaya muhakkak sormalıydım "İğneyi neden benden almadın?" diye. "Peki" dedim Selman'a "Sizin Memleket neresi?"

"Erzurum'un, Serin yayla Köyü" dediğinde içimde büyük bir sıkıntı oluştu. İstanbul nere, Erzurum'un , Serin yayla Köyü nereydi!!!

O akşam Erzurum'a doğru yola çıkarken kafam karmakarışıktı., Eşime ve babama biraz tuhaf gelmişti, Erzurum'daki bir asker arkadaşşımanın düğününe gideceğimi söylemek. Şu an elim direksiyonda, aklım Tahir

amcadaydı. Altı üstü bir iğne almamıştı benden! Ne vardı bunda yani.. Belki o an beğenmedi ya da ne bileyim....Şimdi tutupta niye almadığını sormak için ta Erzurum'lara gidilir miydi hiç? Akıl işi miydi şimdi bu? Ama şu an yola çıkalı tam dört saat olmuştu. Kış vaktiydi. Hey yer kar boran. Hele Erzurum tarafı şimdi tamamen kara kıştır. Bakalım gideceğim köyün yolu açık olacak mı? Hem Tahir amca beni karşısında görünce ne diyecek? Hele iğneyi benden niye almadığını sorduğumda bana sadece "Hiç" derse veya benim arzuyla beklediğim cevabı bana vermezse! Ama yolu yarıladıktan sonra bu küçücük izin peşinden gitmeye kesin kes karar vermiştim.

Yaklaşık on iki saatlik ve sadece bir saatlik mola sonrasında Erzurum'a varmıştım. Varmıştım da...! Buralarda kar neredeyse bir adam boyuydu ve korktuğum başıma gelmişti! Gideceğim köyün yolu dün gecedan beri kapalıydı. Ve aldığım bilgiye göre karayollarına bağlı ekipler yolu açmak için halen uğraşıyorlardı. O gece bir otelde kalmak zorunda kaldım. İyi de olmuştu bu sayede biraz dinlenmiş oldum. Sabah olunca içimde büyük bir heyecanla tekrar yola koyuldum. Köye giden yollar henüz açılmıştı ama buzlanma olduğu için arabam yolda kaya kaya gidiyordu.

En sonunda köyün meydanına gelip durduğum da evlerden birer ikişer çıkan insanlar merakla "Bu da kim?" der gibi yanıma gelmeye başladılar. Ben arabadan inip, oradakilere selam verdim. "Tahir amca'yı arıyorum" dedim. İnsanlar biraz şüpheyile bakıyorlardı.. Bu karda kışta otuz dört plakalı bir araç ve hiç tanımadıkları adamın Tahir amcayla ne işi olabilirdi ki. Yanıma bir çocuk katıp, beni, onun evinin olduğu yere doğru yolladılar.

Heyecandan kalbim duracak gibiydi. Tahir amca acaba beni görünce tanıyacak mıydı? Yanımdaki çocuğun çaldığı kapıyı yaşlı bir teyze açtı. "Nene.. nene.. Bu amca, Tahir emmiyi görecekmış" dedi küçük çocuk. O an nene büyük bir kuşkuyla baktı! Bilmiyorum acaba o sırada hakkımda ne düşünüyordu. İşte tam bunlar olurken Tahir amca kapıda belirdi! Beni görünce, tanır tanımaz gibi oldu. Sonra da "Yoksa Selman'a bir şey mi oldu?" dedi yüzünde korkulu bir ifadeyle. Demek ki beni tanımıştı. "Yok" dedim. "Müsaade edersen seninle biraz konuşalım Tahir amca" dedim. O hala şüphe içindeydi. Benim burada ne işim olduğunu anlamaya çalışıyordu. İçeri girdiğimde güzüne sobası içeriye hamam gibi yapmıştı. Genişçe bir sedire oturdum. O da karşıma oturmuş halen merak ve kuşkuyla bana bakıyordu.

"Tahir amca beni tanıdın değil mi?" dedim. "Evet yeğenim tanıdım seni. Sen, o bizim Selman'ın binada ki tuhafiyeci değil misin?" "Şükür" dedim içimden. Şimdi sorumu sormak daha kolay olacaktı. "Evet benim Tahir amca." dedim. "Ben buraya kadar niye geldim biliyor musun? Belki şaşıracaksın ama sana bir şey soracağım. Hani sen bizim dükkana iğne almaya gelmiştin, ama benden almayıp sonra karşıdaki dükkandan almıştın. Söyle şimdi bana, sen o iğneyi niye benden almadın? O an Tahir amca yüzüme garip garip baktı. Belli ki sorum ona tuhaf gelmişti. Fakat ben sorumu ikinci kez ciddi bir şekilde yineleyince, bu sefer yüzünde derin bir tebessüm belirdi. Düşündü bir müddet. Sonra kafasını hafifçe sallamaya başladı. Belli ki o günü anımsamaya çalışıyordu. Sonra başını kaldırıp gözlerimin içine sevgiyle baktı. "Evlât" dedi. "O gün senden iğneyi niye almadım biliyor musun? Dükkanın çok güzeldi maşallah. Malın

da çoktu. İğnelerinde tam nenenin istediği gibiydi. Ama ben bunu bulamadım be yeğenim", deyip bana imalı bir şekilde gülümsedi. İlk anlamadım. Ama bir kaç saniye sonra ne demek istediğini anladığımdaysa, bozulmuş ve yüzüm kızarmıştı. Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Yani bana "Suratsızsın" demişti. Ve ya senin dükkanına bulamadığım şey "Güler yüz" demek istemişti. Orada bir kaç saat kaldım. Aslında o gün orada kalmam için çok ısrar ettiler, ama ben aradığım mı bulmuştum artık.

Geri dönerken, kabul etmesem de, bir konuda ne kadar hatalı olduğumu kabullenmeye çalışıyordum. Dükkanı devir aldıktan sonra işlerin düşmesi boşa değildi demek ki. Demek o yüzden mal almaya gelenler babamı bulamayınca benden almıyorlardı, ya da bir kez alıp bir daha gelmiyorlardı. Çünkü babam güler yüzlü ve hoş sohbetti. Bense yüzü her daim asık, ve müşterilerle öyle hoş beş sohbet eden birisi değildim. Aslında sadece müşterilere karşı değil herkese karşı. İşte o an neler kaybettiğimi daha iyi anladım. Üniversiteyi bitirip diplomamı almış işin başına geçmiştim ama, işleri iyi biçimde yürütebilmenin asıl diplomasını Tahir amcanın o gülümseyen yüzü vermişti bana. Ve beni bu diplomaya götüren küçücük bir bir iğneydi.

O günden sonra anladım ki çevremizde karşılaştığımız bir çok küçük alamet, işaret bir çok sıkıntımızın anahtarı, bir çok derdimizin devası olabiliyormuş. Önemli olan işaretleri iyi okuyabilmekmiş. İnsan ancak etrafındaki küçük şifreleri doğru çözdüğünde gelecekteki mutlu ve huzurlu günleri yakalayabiliyormuş..